

der i modsat fald vil opstå en »reklamationsklemme« for detailhandlerne mv. De vil således kunne mødes med mangelsindsigelser fra forbrugerne indtil 2 år efter salget, mens de (medmindre andet har kunnet aftales) er afskåret fra selv at gå videre med mangelskravet mod producenter mv., hvis der er gået mere end 1 år. Arbejdsgruppen peger også på, at der ved internationale køb i medfør af CISG (artikel 39, stk. 2) gælder en absolut reklamationsfrist på 2 år.

Arbejdsgruppen har i betænkningen (side 140-146) redegjort for de hensyn, der ligger bag reklamationsfristerne og for tidligere overvejelser om reglernes udformning. Det anføres, at det under arbejdsgruppens drøftelser er blevet anført, at den absolutte reklamationsfrist bør ophæves eller forlænges ud over de 2 år, som direktivet kræver. Arbejdsgruppen finder imidlertid, at spørgsmålet herom i givet fald bør vurderes i sammenhæng med reklamationsfristen uden for forbruger køb, og at problemstillingen også bør ses i sammenhæng med spørgsmålet om forbrugerens mulighed for at rette mangelskrav mod tidligere salgsled (producenter og tidligere sælgere). Spørgsmålet bør således i givet fald tages op i forbindelse med en generel købelovsrevision.

Som nævnt under pkt. 5.5.2. åbnes der i direktivet mulighed for, at der ved salg af brugte varer kan gives parterne mulighed for at aftale en kortere reklamationsfrist, dog ikke under 1 år.

Arbejdsgruppen finder, at denne mulighed ikke bør bruges. Det anføres, at en bestemmelse, der knytter bestemte retsvirkninger til, om varen er »brugt« eller ej, kan skabe vanskelige afgrænsningsproblemer. Det gældende mangelsbegreb indeholder desuden en fleksibilitet, der gør det muligt i fornødent omfang at tage hensyn til salgsgenstandens nærmere karakter. Stridens kerne ved køb af brugte varer synes i vidt omfang at være, hvilke krav der kan stilles til brugte varer, og dette spørgsmål vil en differentieret reklamationsfrist ikke bidrage til at løse. Samlet finder arbejdsgruppen, at differentierede reklamationsfrister vil indebære en u hensigtsmæssig og unødigt komplicering af den køberetlige regulering.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 138-149.

Justitsministeriet er enig i arbejdsgruppens synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4 og 10-12 (de foreslåede ændringer til § 54, stk. 1, og § 83, stk. 1 samt de foreslåede §§ 81 og 85).

5.6. Lovvalg

5.6.1. Gældende ret

EU-konventionen om, hvilket lands lovgivning der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser (lovvalgs-konventionen) gælder her i landet, jf. lov nr. 188 af 9. maj 1984 med senere ændringer.

Hvis parterne i en forbruger aftale ikke har aftalt, hvilket lands lov der skal gælde for aftalen, vil det som hovedregel være loven i det land, hvor forbrugeren bor, der finder anvendelse. Det gælder bl.a., hvis den erhvervsdrivende forud for aftalens indgåelse har reklameret eller fremsat særligt tilbud over for forbrugeren i dennes bopælsland, og forbrugeren dér har foretaget de handlinger, som fra forbrugers side er nødvendige for at indgå aftalen (konventionens artikel 5).

Efter konventionen kan parternes lovvalg i de nævnte tilfælde ikke medføre, at forbrugeren mister den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af ufravigelige regler i bopælslandets lovgivning.

Konventionen indebærer, at forbrugeren kan påberåbe sig både de ufravigelige bestemmelser i bopælslandets lovgivning og de bestemmelser, der følger af lovvalgsaftalen, og det kan have praktisk betydning, hvis de sidstnævnte bestemmelser giver forbrugeren en bedre retsstilling.

Hvis en aftale – herunder enhver forbruger aftale - kun har tilknytning til ét land (f.eks. hvis begge parter bor i det samme land, og aftalen indgås og skal opfyldes dér) kan parterne ikke ved at vælge et andet lands lovgivning tilsidesætte ufravigelige bestemmelser i det lands lovgivning, som aftalen i øvrigt har tilknytning til.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 37-41.

5.6.2. Forbruger købsdirektivet

Efter direktivet må forbrugeren ikke kunne fratages den beskyttelse, der følger af direktivet, gennem en lovvalgsaftale, der henviser til lovgivningen i et ikke-EU/EØS-land, hvis købsaftalen har nær tilknytning til medlemsstaternes område. Der henvises til direktivets artikel 7, stk. 2.

5.6.3. Lovforslagets udformning

Arbejdsgruppen anfører, at gennemførelse af direktivets bestemmelse om beskyttelse af forbrugeren mod visse uheldige virkninger af det frie lovvalg bør ske på en måde, der ligesom lovvalgskonventionen tillader forbrugeren at vælge mellem den beskyttelse, der følger af ufravigelige regler i det EU/EØS-lands lovgivning, der ville finde anvendelse uden lovvalgsaftalen, og lovgivningen i det land, som lovvalgsafta-